

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia XXVIII. Egressi autem pharisæi, statim unà cum Herodianis consilium inibant aduersus eum, ut illum perderent. Iesus autem cum discipulis suis secessit ad mare, & ingens multitudo à Galilæa ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

homo periret. Ne hinc exemplum docet, quod Imperatores Christianos olim secutos fuisse legimus. Ne hinc, et
 Extat enim Leonis & Anthemij lex, cuius hec verba sunt: Dies festos, maiestati altissimi dedica-
 tis, nullis voluptatibus occupari, neq. ullis exactionum vexationibus profanari. Dominicum item
 diem imperator honorabilem decernimus venerandum, ut à cunctis executionibus excusetur, nulla quen-
 quam urgeat admonitio, nulla fideiusionis flagiretur exactio. taceat apparatus, advocatio deliteat,
 sit ille dies à cognitionibus alienus. Item: Nec huius tamen religiosi diei otia relaxantes, obscenis qui-
 buslibet patimur voluptatibus detineri. Nihil eodem die vindicet sibi scena theatralis, aut Circense
 certamen, aut ferarum lachrymosa spectacula, etiamsi in nostro ortu aut natali celebranda solemnita-
 tes incidere, differatur. Amissionem militiae proscriptio nemq. patrimonij sustinebit, si quis unquam
 hoc die festo spectaculis interesse, vel cuiuscumq. in iudicio apparitor prætextu negotij publici seu priva-
 ti, que lege hac sacrae sunt, crederit temeranda. Hæc olim Christiani principes curarunt. Ac
 hodie ista vix episcopus curare solet. Regnat ergo peccandi libido & avaritiæ studium, quò sit, ut Deus
 immanem sui nominis contemptum horrendis penis vlciscatur.

Ne hinc, et
 Lex imperato-
 ris de die do-
 minico.

Porò priusquam dicendi finis fiat, nostre restitutionis mysterium considerari debet, quod præ-
 senti miraculo adumbratur. Est enim homo iste typus omnium nostrum, quorum dextera, id est,
 virtus & facultates bene operandi, ex ingenita corruptione exaruerunt, & ita mutilatæ sunt, ut ex
 virtute ipsi non simus idonei, ne ad cogitandum quidem. Acerbior tamen adhuc & miserior illorum
 conditio est, qui humanis et aditionibus ligati, in libertatem spiritus eluctari non possunt. Hæc om-
 nia Christus medetur, qui verbi sui gladio humanarum et aditionum vincula solvit & abscindit,
 et cuius verbi simul celestis illius regenerationis semen est, ex quo renati novas vires concipimus,
 in Christo possumus omnia, et eidem insti in illo fructus dignos feramus. Hunc ergo amplectamur,
 et æterno fruamur sabbato, quando in celos translati cum illo vivemus & regnabimus, cui debetur
 laudatio, honor, gloria & potestas in æternum. Amen.

Typus nostra
 restitutionis
 in Christo.
 2. Cor. 3.

1. Pet. 2.
 Phil. 4.
 1040. 133

Egressi autem pharisæi, statim unâ cum Herodianis consilium in-
 bantia duersus eum, ut illum perderent. Iesus autem cum discipulis suis
 fecisset ad mare, & ingens multitudo à Galilæa secuta est eum, & ab Lu-
 dæa, & ab Hierosolymis, & ab Idumæa, & trans Iordanem, & qui circa
 Tyrum habitabant & Sidonem, hominum multitudo magna: qui cum
 audissent quæ faciebat, uenerunt ad eum. Et iussit Iesus discipulis suis,
 ut nauicula sibi deseruiret propter turbam, ne ipsum premerent. Mul-
 tos enim sanauit, ita ut irruerent in eum, quò illum tangerent, quot-
 quot flagellis tenebantur. Et spiritus immundus, cum illum uiderent,
 procidebant ei, & clamabant, dicentes: Tu es filius Dei. Et ualde inter-
 minabatur eis, ne se manifestum facerent.

Quemadmodum Christi Iesu erga nos studium & immensa beneficia Euangeliste diligenter
 commemorant: Ita mundi quoq. ingratitude describunt, qui (ut Ioannes ait) in sua ve-
 ritate recipere noluit. Nobis verò hic omnium illorum usus est, ne offendamur, quando eadem in-
 gratitude mundum hodie etiam aduersus Christi doctrinam pugnare videmus. Quòd cum primis re-
 fertur de hoc præsens historia. Postquam enim narrauit Marcus, ut veram sabbati rationem Christus
 redderet, & doctrinam suam miraculo confirmaret: modo quid aduersus illum pharisæi tentarint
 prædicat, docens simul quid præterea ille fecerit, quamq. uani fuerint hostium ipsius conatus. Quæ si
 per singulas partes considerentur, nostræ cum institutioni tam consolationi plurimum seruiunt.

Argumentum
 & usus præsen-
 tis loci.

Principio pharisæi producuntur, qui (ut Lucas ait) amentia repleti, unâ cum Herodianis de
 Christo occidendo consultarunt. Est hoc execrabilis impietatis exemplum, quando illum occisum uo-
 lunt, qui de re omnibus cognita necessaria amicitiam disputarat, nec quicquam in illos dixerat con-
 demnatiois, & insuper homini misero & calamitoso maximi beneficii auctor fuerat. Sed vulgo re-
 tant.

1. Pharisæi de
 Christo occi-
 dendo consulta-
 rant.

Luc. 6.

gnat ingratiudo hac inter eos, qui suis potius affectibus indulgere, quam Dei glorie & proximo salutem studere solent, & vitam non hodie multa eius generis fuerit ab illis, quibus omnes suaverium, & uniuersos saluos thesauros Christus per Euangelij sui predicationem offert. Certe sane eorum progressam esse multorum impietatem, ut cum scelera quouis & sceleratos imponi seque permittant, solos Christi professores ferro & igne persequantur.

Qui & quales ferre Christi hostes sint. Matth. 6. 23. Luc. 18. Lib. 2. de bello iud. cap. 7.

At probe obseruandum est, qui & quales aduersus Christum consulerint. Primas hic tenent pharisei, qui (ut alibi diximus) propria iustitie fiducia urgebant, & sese inani externe sanctitatie furore venditabant. Consultant autem cum Herodianis, quos veterum nonnulli sic dicitis putant, quod Herodem Messiam & olim promissum saluatorem esse crederent. At cum nullam eius mentionem faciat Iosephus, qui alias omnes diligentissime descripsit, verisimilior mihi videtur eorum sententia, qui illos Herodis regis aulicos siue publicos ministros & officiales (ut vocant) fuisse credunt; homines nimirum carnales, versipelles, & iuxta regis sui exemplum libidini & voluptatibus dediti, & quorum precipuum studium erat, ut cum Caesaris cum Herodis tyrannidem, & populi Dei libertate, tuerentur. Quare non dubium est, illos phariseis exositos & inuisos fuisse, et quod illi tam diuini cultus quam populi assertores acerrimi haberi vellent. Nunc tamen cum ipse contra sua communicant ad opprimendum Christum, cuius doctrinam magis quam tyrannos crudeliter oderant. Patet hinc, qui nam semper veritatis hostes fuerunt; hypocrite nimirum iustitiam per se mundo seruire in animum induxerunt. Ut enim priores illi hypocritam suam argui & mactari nolunt, ita alteri disciplinam nullam ferre possunt, qua in officio contineantur. Simile exemplum Ahas habetur, ubi Iudaei, quos praeposterus legis zelus urebat, hominum pessimorum & vana opera aduersus Paulum Thessalonica vbi sunt.

Ahor. 17.

Sed imprimis prodest, videre, ut se in praesenti gesserint pharisei. Primum amicitia respiciendo, quando non habent quod Christo respondeant. Deinde exequuntur, quasi aliud a se. Nec sibi iactant, quorum operam sibi profuturam putant, et si illos cane & angue peius oderint. Exponit haec pulchre hostium veritatis ingenium & artes. Amantes & insani sunt illi, si quando iactant, se verbi Dei praualere vident, quae tenebras, quibus suam nequitiam occultare solent, disijciunt. Atque tamen hunc suum furorem dissimulare norunt, & quasi aliud agendo veritatem opprimendam nem querere. Et tanta est huius illorum adij vis, ut facile cum omnibus alijs conuenire possint, quos alias quam maxime oderunt, modo in hac causa illos sibi auxilio fore sperare possint. Sic illi quoque cum Saduceis & Herodianis pharisei collidunt. Et quando Christus captus fuit, ab omnibus sacerdotibus, scribis, seruis, milites & pseudopostolum Iudae conuenisse legitur, quorum non se se non modo vna conditione, verum etiam gente, doctrina, studijs & fidei professione sua videri differrent. Huius simile est, quod hodie episcopi & monachi, cum mundo morum & plateae simulacris haberi velint, cum principibus & militibus conspirant, & sepe in medijs castris agunt, ut in acies iamiam dimicaturas volitant, modo Christi predicationem opprimere possunt. Sunt haec crebro meditanda, non ut ipsi quoque odio mutuo cum nostra fidei aduersarijs certemus, sed ut caeres facti, illorum insidij minus capiamur. Nec enim blanditjs aut fucatis promissionibus credere, per contentionibus quibus interdum scinduntur fidei conuenit: quando constat illos implacabilis animus alta mente repostum alere, & si qua se offerat occasio, facile cum quibusvis posse conuenire, veritatis causam opprimant. Interim verbi Dei diligenti meditatione & precibus crebris nos certemus, & sanctae in Christo concordiae studeamus, cuius finis & scopus sit indefessum progrediamur, qui Christi studium, ne in hac parte ab infelici filiorum huius seculi generatione superemur.

Hostium Christi ingenium et artes.

Matth. 22. Luc. 22.

Quid vero Christus interea agit? Secedit vna cum suis discipulis ad mare, nec vllam ex illorum consultationibus malum accipit. Ita vero impiorum furoribus interdum cedere, & ex vna ciuitate in alteram fugere, suo exemplo docet: quando nimirum fuga nostra nec Dei gloria officit, nec alius cuius offendiculi causa est apud eos, qui a nostra auctoritate dependent. Permittit tunc non penitentiam & Apostolorum exempla, quos hoc olim factis se legimus. Interim consolantur plenum est, quod impios suis consultationibus nihil aduersum Christum proficere videntur, sicut David in Psalmo secundo praedixit. Ut enim hic incolumis euadit, ita illum alibi quoque non semel per medios hostes euasisse constat. Quid, quod ne mortuum quidem in sepulchro deire poterunt malitiosi

II. Discedit Christus ab ingratis. Matth. 10.

Impij aduersus Christum nihil proficiunt. Luc. 4. Ioan. 8. &c. Matth. 28.

idprimi remur? ecclesia C profido e Nlati. Porro gressum i Iudae sum vultu propter in pta non per Euar propterea illum con vel oppri dem mar hantur, eius rei in piamo, i dea simu vres suos nitem ar hu illa n diligencio pta sece fidem & nu defu Est a illos mili cum peri pus fuer & omni ro no tri In Christi Habet i cum, om mium se mium salus su Amen Et Coru tu Petri cius, E Nec perone nctus v bi flagr fuisse pu bntas a sunt, ita

Ad primū gloriose resurrectionis ipsius præcones sunt? Quid ergo hostium consilij & conatibus ter-

Porro subiicitur his noua historia, que hoc ipsum plenius illustrat. Christum enim ad mare di-

Est autem hic cum primis memorabile populi ad Christum concurrentis studium. Poterat enim

Nec minus obseruandum est, quod illos uotorum compotes factos esse ostenditur. Et si enim im-

III. Turba mul-
te Christianis se
quantur.
Gentium uoca-
tioni & iudeo-
rum repudio
preludat.
Deut. 32.
Hos. 1.2. &c.

Act. 7. & 8.

Stadium uere
piorum in Chri-
sto sequendo.

Luc. 14.
Matth. 10.
Luc. 6.

Deut. 28.
Isa. 61.
Matth. 17.
Ioan. 6.

Christus ad se
uenientes anti-
cipit.

Matth. 11.
Ioan. 6.

Ioan. 1.
Gen. 3.

enim morbos pellit, quorum origo ex peccato est, & quibus peccatricem carnem flagellat & castigat. Deus peccata quoque tollat oportet. At idem spiritibus quoque immundis imperat, qui servitute calcare debuit, sicuti primis parentibus olim Deus promiserat. In presenti tamen spiritus immundus loqui non patitur, cum quia tempus manifestationis ipsius inter gentes nondum aderat, tum quod indignum est, diaboli mendaciorum patris testimonio eum commendari, qui aterna est Dei patris veritas. Nec admittendum fuit, ut diaboli testimonium Christi & vniuersam nostram salutem casum suspensam faceret, sicuti alibi copiosius à nobis dictum est. Nostrum fuerit, simili studio Christum sectari, & curare ut per fidei contactum ipsi vniamur. Ita enim fiet, ut ipse merito à peccatis liberatus & diaboli tyrannide liberati, in ipso & cum ipso æternum viuamus. Illi debetur benedictio, honor, gloria & potestas in æternum. Amen.

H O M I L I A XXV.

Et ascendit in montem, ac uocat ad se quos uoluit ipse, & uenerunt ad eum. Et fecit duodecim, ut essent secum, & ut emitteret eos ad prædicandum, utq; haberent potestatem sanandi morbos & eiciendi demonia. Et imposuit Simonì nomen Petrus: & Iacobum filium Zebedæi, & Ioannem fratrem Iacobì, & imposuit eis nomina Boanerges, quod est, filij tonitru; & Andream, & Philippum, & Bartholomæum, & Mattheum, & Thomam, & Iacobum Alpha; filium, & Thaddeum, & Simonem Cananæum, & Iudam Iscariotem, qui & prodidit illum.

Argumentum
& usus præ-
sentis loci.
Ioan. 15.
Marc. 1.
Lucæ 4.

Inter Dei beneficia, nullum potest filium Iesum Christum, præstantius & salutariis esse, quam quod uerbum suum miseris mortalibus manifestari dignatur. Per hoc enim de sua uoluntate edocet, sicut nos ipsi amicorum loco esse testatur, & simul miseros nos & indignos ad regni sui uicem aeterna consortium colligit. Non temere ergo Christus Iesus docendæ munus ad se quoque pertinet, & se illius ergò in mundum uenisse testatur, sed docendo potissimum exercuit, quam diu in terris uisus fatus est. At quia ille, quo ad humana nature conditionem, solus omnibus locis simul suffragari poterat, & peracto nostræ redemptionis negotio terras erat relinquiturus, certos aliquos ad prædicandum, quos ad prædicandum emitteret, & quoru ministerio Euangelij doctrina in toto terrarum orbe uulgaretur. De horum electione in presenti Marcus agit, qui locus non modo de Apostolorum doctrina, uerum etiam totius ministerij ecclesiastici ratione nos iudicare docet. Quare singulas instantias diligenter inspicere non parum proderit.

1. Christus ipse
apostolos institu-
it.
1. Pet. 1.
Ephes. 4.
Matthæi 24.
2. Reg. 4.

Primum totius negotij author proponitur, Dei filius Iesus Christus, qui solus & non alius hominis ministerio adiuuus, Apostolos hosce elegit. Unde patet ministerium uerbi, non inueniuntur, sed diuinum institutum esse. Ut enim duodecim hosce Christus ordinauit, ita aliam olim suo spiritu prophetis adfuit, & nunc etiam ecclesie sue Apostolos, doctores & pastores dedit. Sicuti de hoc supra diximus, pauca hæc modo sufficiant. In presenti uero Christi uidentia & indefessum studium considerari debet, quo instar optimi patris familiaris sua demerita prospicit, Ecclesie prospicit, ne post ipsius de terris discessum electi salutis doctrina desituantur. Ita uero suo exemplo omnes illos officij admonet, quorum fidei & cura ecclesie commissa est: ut non tam contenti, si ipsi fideliter doceant, uerum etiam de successoribus cogitent, quorum opera uerbi doctrina in ecclesijs conseruetur. Fecerunt hoc ante Christum inuenerunt præstantissimi prophetarum, Samuel & Helisæus, quos discipulis pluribus conuixisse, & illos priuatim instituisse, facta in scripturis testatur. Et per Amos prophetam Iudæis hoc grauissimi criminis loco Deus obicit, quod Neque ad suis uinum propinari, id est, quod sibi & uerbi ministerio consecratos iuuenes educatione negligenti- tiori corruerint, & intemperantiæ assuescerint, ut in ipsis uerbi doctrina in contemptum uenerit. Fuit ergo hæc res omnibus seculis cura ipsi qui religionem saluam esse uoluerunt: & hoc sui officij uiderunt sanctissimi reges & principes, quorum libertate collegia & monasteria fundata, & uicaria sunt, ut in illis alantur & instituuntur bone indolis atq; spet iuuenes, quibus aliquando uicaria